Република Србија
УПРАВНИ СУД
20 У. 3903/14
09.03.2015. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јоната и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Катарином Пецић Илић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца „А.А." d.o.o. из ..., ул. ... број ..., поднетој против решења Министарства финансија и привреде Републике Србије, Управе царина, Комисије за жалбе управе царина, чији је правни следбеник Министарство финансија Републике Србије, Управа царина, број: 148-04-039-00-2149/4-2013 од 21.02.2014. године, у предмету царинском, у нејавној седници већа одржаној дана 09.03.2015. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија и привреде Републике Србије, Управе царина број: 148-04-039-00-2149/4-2013 од 21.02.2014. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** правни следбеник туженог органа да тужиоцу надокнади трошкове управног спора у износу од 9.800,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Царинарнице Нови Сад број У/I-1375/13 од 12.11.2013. године, којим се у ставу I диспозитива врши измена података у ЈЦИ-УВ4 број 401 од 02.10.2006. године, ЦИ Врбас, у наименовању 01, у рубрикама 31, 33 и 47; ставом II диспозитива првостепеног решења обавезан је тужилац да на име разлике у обрачуну царине и других увозних дажбина за робу оцарињену по предметној ЈЦИ, накнадно плати износ од 311.930,66 динара; ставом III се утврђује да је износ од 311.930,66 динара наплаћен по решењу Царинарнице Нови Сад број У/I-204/11 од 10.02.2011. године, те се овим решењем неће вршити поново наплата истог, док је у ставу IV одређено да жалба не задржава извршење решења.

У тужби, којом је покренуо управни спор, поднетој непосредно Управном суду дана 14.03.2014. године, тужилац, преко пуномоћника, оспорава законитост решења туженог

органа и наводи да тужени, супротно одредби члана 69. став 2. Закона о управним споровима, није у свему поступио по правном схватању и примедбама суда изнетим у пресуди Управног суда 8 У. 7653/11 од 20.06.2013. године, јер није отклонио неправилности на које је суд указао, а које се тичу стварне и месне надлежности органа за накнадну контролу прихваћене царинске декларације, учешћа странке у поступку, оцене свих приложених доказа и услова за примену члана 3а Правилника о начину спровођења радњи и мера у поступку контроле прихваћене декларације. Сматра да је робу правилно сврстао приликом царињења и да није било законских услова за измену података у ЈЦИ-УВ 4 и накнадну наплату разлике у обрачуну царине и других увозних дажбина. Предлаже да суд тужбу уважи тако што ће уважити жалбу тужиоца изјављену на решење Министарства финансија и привреде Управе царина, Царинарнице Нови Сад број У/I-1375/13 од 12.11.2013. године и преиначити решење Министарства финансија и привреде, Управе царина број 148-04-039-00-2149/4-2013 од 21.02.2014. године, тако што ће обуставити поступак измене података у наименовању 01 у ЈЦИ УВ-4 број 401 од 02.10.2006. године ЦИ Врбас, у рубрикама 31, 33 и 47. Тужилац такође предлаже да суд обавеже тужени орган да му на име накнаде штете због незаконите накнадне наплате царина и других увозних дажбина исплати износ од 311.930,66 динара, са законском затезном каматом почев од 06.04.2011. године, до коначне исплате, као и на име накнаде штете због незаконите плаћене камате у износу од 8.533,19 динара са законском затезном каматом почев од 24.05.2011. године, па до коначне исплате, те да обавеже тужени орган да му надокнади трошкове поступка у износу од 30.000,00 динара, са законском затезном каматом, почев од дана пресуђења па све до коначне исплате, и трошкове на име таксе на тужбу и одлуку по одлуци суда, све у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде или да тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати туженом органу на поновно одлучивање.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управни суд је одлучивао без одржавања усмене јавне расправе, у складу са одредбом члана 33. став 2. Закона о управним споровима, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно са одредбом члана 41. став 1. истог закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Основано се, по оцени Управног суда, тужбом указује да су приликом доношења оспореног решења повређена правила управног поступка прописана одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима, јер је тужени орган поступио противно примедбама и правном схватању Управног суда изнетом у пресуди 8 У. 7653/11 од 20.06.2013. године. У пресуди Управног суда 8 У. 7653/11 од 20.06.2013. године, у чијем извршењу је донето оспорено решење, Управни суд је указао туженом на бројне повреде правила поступка, погрешну примену материјалног права и погрешну оцену доказа изведених у управном поступку и приложених уз тужбу.

У поступку окончаном наведеном пресудом Управни суд је најпре утврдио повреду правила поступка, прописаних одредбом члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку, јер тужени није навео, нити је оценио навод тужиоца који се односи на оспоравање надлежности органа који је покренуо и спровео поступак контроле прихваћене царинске декларације, будући да је тај поступак спровео Одсек за накнадну контролу Београд, а не Царинарница Београд код чије је организационе јединице прихваћена царинска декларација. Ову повреду правила поступка тужени орган је покушао да отклони простом констатацијом да се у конкретном случају Тим за накнадну контролу именује налогом шефа

Одсека за накнадну контролу која је у складу са систематизацијом радних места и овлашћењима која су му дата актима које прописује директор Управе царина. При том се не позива ни на један пропис из кога произлази надлежност једног организационог дела да покреће и води поступак накнадне контроле прихваћене царинске декларације, те надлежност другог организационог дела-првостепеног органа, да на основу тако утврђеног чињеничног стања доноси одлуку. Ово посебно, ако се има у виду одредба члана 103. Царинског закона према којој царински орган може, после пуштања робе, да изврши контролу рачуноводствених и комерцијалних исправа и података у вези са увозом или извозом робе или у вези са накнадним комерцијалним пословима с том робом, да би утврдио тачност података који су наведени у декларацији, а ако се накнадном контролом декларације или накнадном контролом царињења утврди да су прописи који се односе на одређени царински поступак примењени на основу нетачних и непотпуних података, царински орган, у складу са царинским и другим прописима, предузима неопходне мере и доноси одговарајуће одлуке да се неправилности исправе и право стање усклади са новоутврђеним околностима. При том се мора имати у виду и чињеница да је одредбом члана 11. став 2. истог закона прописано да првостепену одлуку у управном поступку доноси царинарница, осим ако овим законом није другачије прописано, а није. Управни суд је такође указао туженом да није навео, нити је оценио навод тужиоца изнет у жалби, који понавља и у тужби, а који је од битног утицаја на решење управне ствари, а односи се на примену члана 3а Правилника о начину спровођења радњи и мера у поступку контроле прихваћене декларације. Поступајући у извршењу пресуде Управног суда, тужени је поново пропустио да оцени и овај навод тужиоца, на шта се основано указује у тужби, чиме је поново повредио правила управног поступка прописана одредбом члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку.

У истој пресуди Управног суда оцењено је, као неприхватљиво, становиште туженог које се односи на неприхватање извештаја Царинске лабораторије Нови Сад број 2324/05 од 09.02.2006. године, према коме се идентична роба по врсти, саставу и намени као роба коју је увезао тужилац, сврстава у тарифни став 4006 10 00 00, јер по схватању туженог није реч о обавезујућем обавештењу о сврставању робе. Међутим, у оспореном решењу тужени поново изражава исти став без оцене стварне садржине тог лабораторијског налаза, за који и сам тврди да има снагу доказа у поступку.

Иако је суд у својој пресуди изразио изричит став да у случају када се, сагласно важећим прописима, роба може сврстати истовремено правилно у два тарифна броја, избор једне од две могућности не представља неправилно сврставање робе, а на могућност оваквог сврставање робе указују докази приложени уз жалбу и тужбу (Стручни извештај комисије Привредне коморе Србије од 24.09.2010. године, допис Министарства финансија, Сектора за царински систем и политику број 483-00-000562/2010-17 од 11.10.2010. године и Налаз и мишљење сталног судског вештака, др Перуничић Михајла од 07.06.2011. године), тужени орган је потврдио решење првостепеног органа којим је тужиоцу утврђена обавеза на плаћање мање плаћене царине због неправилног сврставања робе у тарифни став 4006 10 00 00, уместо у тарифни став 4012 90 30 00 00.

Имајући у виду наведено, као и одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, а нарочито став 3. према коме је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену јавну расправу, овај суд је нашао да су се у конкретном случају стекли законом прописани услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене јавне расправе. Ово из разлога што је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања, а не ради се ни о другим ЗУС-ом прописаним ситуацијама по којима је одржавање усмене јавне расправе

обавезно, те се оцена законитости оспореног решења могла извршити без одржавања усмене јавне расправе, а неправилности утврђене у оспореном решењу које се односе на повреде правила управног поступка, тужени орган је дужан да отклони у поновном поступку.

Суд није прихватио захтев тужиоца за доношење одлуке у спору пуне јурисдикције, будући да су у конкретном случају утврђене повреде правила поступка од стране туженог органа, које према природи ствари може отклонити само тај орган. Осим тога, суд није одржао усмену јавну расправу, нити је сам утврђивао чињенично стање, па није постојала ни законска обавеза да одлучује у спору пуне јурисдикције.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде, како би се у поновном поступку донело правилно и на закону засновано решење, с тим што је тужени орган везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка из ове пресуде у смислу одредбе члана 69. став 2. истог закона.

Разматрајући захтев тужиоца да му тужени орган накнади трошкове овог управног спора, суд је имао у виду да је тужилац имао трошкове за награду адвокату за састав тужбе у износу од 6.000,00 динара, будући да је заступан од стране пуномоћника из реда адвоката, у складу са Тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”, бр.121/12), као и трошкове на име судске таксе на тужбу у износу од 1.900,00 динара и таксе на пресуду у износу од 1.900,00 динара, па је на основу одредбе чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, као и применом одредбе члана 150. и 153. Закона о парничном поступку, на чију сходну примену упућује члан 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 09.03.2015. године, 20 У. 3903/14

Записничар
Катарина Пецић Илић,с.р.

Председник већа – судија
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АМ/РР